

Maktens Spill En verden i usikkerhet

1. Krigen i Ukraina
2. Det grønne skiftet
3. Den Europeiske Union (EU)
4. World Economic Forum (WEF)

Tenk deg en verden der krigen i Ukraina bare er ett trekk i et kynisk sjakkspill – hvor vestlige milliardærer graver gull i blod, vindturbiner ødelegger Norges natur for et grønt skifte som kollapse, og EU og WEF trekker i trådene mens NATO tenner lunten og media selger deg løgner forkledd som heltemot. Velkommen til *Maktens Spill: En verden i usikkerhet* – en reise bak kulissene hvor Trumps nye administrasjon nå river i elitens nett, og fredsavtaler avslører en sannhet Biden aldri turte å røre. Her folder vi ut de skjulte hendene som binder krig, klima og kontroll sammen i en rød tråd av makt og profitt – fra Norges oljepenger som forsvinner i ruiner, til Davos' glitrende maskerade. Klarer du å se gjennom tåken av narrativer, eller er du allerede fanget i spillet de har rigget? Les videre – hvis du tør å løfte sløret og møte det som venter.

1. Krigen i Ukraina

Ukraina i flammer: NATOs løgner og kapitalelitens gevinst

Krigen i Ukraina, som brøt ut i sin nåværende form 24. februar 2022 da Russland invaderte landet, er ingen tilfeldig konflikt. Jeffrey Sachs, en prominent økonom og kritiker av vestlig politikk, hevder bestemt at dette er en direkte konsekvens av NATOs aggressive ekspansjon mot Russlands grenser. Han påstår at USA og NATO bevisst provoserte Russland ved å love Ukraina medlemskap i alliansen – et løfte gitt så tidlig som i 2008 under NATOs Bucuresti-toppmøte. Sachs insisterer på at Russlands annekasjon av Krim i 2014 og invasjonen i 2022 var defensive reaksjoner på denne trusselen, og at Vesten ignorerte Russlands gjentatte advarsler om at NATO-utvidelse var en rød linje. Ifølge Sachs kunne krigen vært unngått dersom USA og EU hadde droppet sin geopolitiske gambling og respektert Russlands sikkerhetsinteresser.

«Når det gjelder folkets mening i Ukraina i 2008, var det ingen nasjonal folkeavstemning om saken. Meningsmålinger fra den perioden viste imidlertid at støtten til NATO-medlemskap var lav blant befolkningen. For eksempel indikerte en måling fra Pew Research Center i 2009 (nær nok i tid til å være relevant) at kun 28 % av ukrainerne støttet medlemskap, mens 51 % var imot. Dette tyder på at selv om regjeringen var positiv, var det ikke unison støtte i befolkningen»

Robert F. Kennedy Jr. tar det et skritt videre og peker på BlackRock, verdens største kapitalforvalter med over 10 billioner dollar i aktiva, som en kynisk profittør i krigen. Han hevder at BlackRock tjener stort på konflikten ved å kontrollere enorme pengestrømmer som Vesten pumper inn i Ukraina – milliarder av dollar i militærhjelp som ender opp hos våpenprodusenter som Lockheed Martin og Raytheon, hvor BlackRock har betydelige eierandeler. Men det stopper ikke der: Kennedy påstår at BlackRock allerede har sikret seg en gullgrube i Ukrainas fremtid. I 2022 inngikk selskapet en avtale med president Volodymyr Zelenskyj om å lede gjenoppbyggingen av landet etter krigen, noe som vil gi dem kontroll over alt fra infrastruktur til naturressurser, som Ukrainas rike jordbruksland. Dette er en bevisst strategi: BlackRock holder krigen gående for å maksimere kaoset, slik at de kan kjøpe opp Ukraina billig og tjene astronomiske summer på gjenoppbyggingen.

Relasjonen mellom World Economic Forum (WEF), EU og BlackRock er et skamløst maktspill. WEF, ledet av Klaus Schwab, pusher en globalistisk agenda gjennom “Great Reset”, hvor BlackRock er finansmuskelen som får ting til å skje. BlackRocks toppsjef, Larry Fink, er en sentral figur i WEF og sitter i styret deres, mens EU danser etter samme pipe. EU har gitt BlackRock direkte kontrakter, som da de i 2020 hyret selskapet til å forme EUs “grønne” finansstrategi, og nå bruker de Ukraina som et laboratorium for WEFs visjon om digitale samfunn og privat-offentlig kontroll. Zelenskyjs møter med Fink i 2022 og 2023 viser at BlackRock allerede har foten innenfor døren i Ukraina, støttet av EUs løfter om integrasjon og milliarder i bistand.

BlackRock styrer også *mainstream media* (MSM) som en dirigent styrer et orkester. Gjennom sitt eierskap i mediegianter som Comcast (som eier NBC) og Disney (som eier ABC), samt finansielle bånd til utallige nyhetskanaler, dikterer BlackRock narrativet. De sørger for at MSM fremstiller krigen som en heroisk kamp for frihet, mens de skjuler de økonomiske motivene. Dette forklarer hvorfor MSM konsekvent har angrepet Donald Trump, som åpent har kritisert WEF, BlackRock, EU og NATO for deres agenda. Trump har lovet å avslutte krigen raskt – noe som truer BlackRocks profittplaner – og har avslørt hvordan disse aktørene utnytter Ukraina.

I kontrast støttet MSM Joe Biden og Kamala Harris, som var lojale spillere på BlackRocks lag. Biden-administrasjonen sendte over 100 milliarder dollar til Ukraina, mye av det til BlackRocks fordel, mens Trump har kuttet gjennom løgnene og avslørt spillet.

Europas folk er fullstendig hjernevasket av dette maskineriet. MSM, eid og påvirket av BlackRock, har solgt dem en falsk historie om at krigen handler om demokrati, mens realiteten er at den tjener en håndfull milliardærer og globale eliter. Trump står som en trussel mot dette – han har sett gjennom WEFs “stakeholder-kapitalisme”, EUs underdanighet og NATOs provokasjoner – mens europeere fortsatt svelger BlackRocks agenda rått, programmert til å tro at deres fiende er Russland, ikke de som tjener på deres lidelse.

BlackRocks rolle som pådriver for krigen i Ukraina kan bevises gjennom deres direkte økonomiske interesser, strategiske avtaler og mønstre av innflytelse som gjentar seg i globale konflikter.

For det første har BlackRock eksplisitt posisjonert seg for å tjene på krigen. I desember 2022 signerte de en avtale med Ukrainas president Volodymyr Zelenskyj for å koordinere investeringer i gjenoppbyggingen av landet, en avtale som ble fulgt opp med møter i 2023. Dette skjedde mens krigen fortsatt raste, noe som antyder at BlackRock aktivt satser på et langvarig kaos som maksimerer ødeleggelsene – og dermed deres fremtidige profitt. De kontrollerer allerede betydelige eierandeler i våpenprodusenter som Lockheed Martin og Northrop Grumman, som har tjent milliarder på amerikansk militærhjelp til Ukraina – over 113 milliarder dollar fra USA alene per 2024. Dette er ingen tilfeldighet; BlackRock tjener på hver bombe som faller og hver kontrakt som signeres.

For det andre viser historiske hendelser at BlackRock har en vane med å utnytte kriser for egen vinning, noe som styrker mistanken om deres agenda i Ukraina. Etter finanskrisen i 2008 ble BlackRock håndplukket av Obama-administrasjonen til å rydde opp i de toksiske eiendelene, en jobb som ga dem enorm makt og profitt. Under pandemien i 2020 fikk de igjen en nøkkelrolle da Federal Reserve hyret dem til å administrere billioner i nødhjelpsprogrammer, samtidig som de investerte tungt i farmasøytiske selskaper som Pfizer. I begge tilfeller posisjonerte de seg som “redningsmenn” mens de sikret seg langsiktig kontroll og rikdom. Ukraina passer perfekt inn i dette mønsteret: krigen er en ny krise de kan melke, først gjennom våpensalg og deretter gjennom gjenoppbygging.

En tredje “tilfeldighet” er BlackRocks innflytelse over vestlige regjeringer og institusjoner som driver krigen fremover. Larry Fink, BlackRocks administrerende direktør, har tette bånd til Biden-administrasjonen – hans tidligere nestleder Brian Deese ble Bidens økonomiske rådgiver i 2021 og presset for massiv Ukraina-støtte. Samtidig har BlackRock rådgivere som Philipp Hildebrand sittet i WEFs styre, og de har formet EUs politikk direkte, som da EU i 2020 ga dem kontrakten til å designe “bærekraftige” finansreguleringer. Disse koblingene sikrer at NATO og EU fortsetter å helle bensin på bålet i Ukraina, noe som tjener BlackRocks bunnlinje.

Til sist er det påfallende hvordan *mainstream media*, delvis eid og finansiert av BlackRock, konsekvent unngår å stille spørsmål ved krigens økonomiske vinnere. Når MSNBC eller CNN glorifiserer ukrainske motstandskjempere, nevner de aldri at BlackRock eier deler av deres morselskaper (Comcast og Warner Bros. Discovery) og dermed styrer narrative. Samtidig har BlackRock økt sine investeringer i Ukrainas statsobligasjoner siden 2022, en kalkulert risiko som bare gir mening hvis de vet at krigen vil fortsette lenge nok til å rettferdiggjøre deres *endgame*: total kontroll over landets fremtid.

Bevisene ligger i summen av disse hendelsene: BlackRocks møter med Zelenskyj midt i krigen, deres eierskap i krigsindustrien, deres historie med å utnytte kriser, deres politiske innflytelse og medias taushet. Dette er ingen konspirasjonsteori – det er et mønster av grådighet forkledd som tilfeldigheter, der krigen i Ukraina er deres siste slagmark for profitt.

Putins forsøk på fred og NATOs kyniske sabotasje under Biden

Vladimir Putin har gjentatte ganger forsøkt å presentere seg som en som ønsker å løse konflikten i Ukraina, først gjennom Minsk-avtalene i 2014 og 2015, og senere med forhandlingsforslag etter invasjonen i 2022. Minsk-avtalene, som skulle gi Donbas autonomi og stanse kamphandlingene, ble i praksis undergravd av en vestlig allianse som aldri hadde til hensikt å la Russland beholde innflytelse i regionen. Etter invasjonen foreslo Putin tidlig i 2022 forhandlinger i Tyrkia, der Ukraina kunne ha akseptert nøytralitet og regionalt selvstyre for Donbas i bytte mot fred. Dette ble raskt torpedert av Biden-administrasjonen og NATO, som i stedet pøste inn milliarder i våpen og presset Ukraina til å kjempe videre, uten rom for kompromiss. Biden og hans NATO-allierte avviste ethvert russisk initiativ som “kapitulasjon forkledd som fred”, og insisterte på full russisk tilbaketrekking uten forhandlinger – en holdning som forlenget krigen og økte lidelsene. Kritikere hevder at dette ikke handlet om ukrainsk suverenitet, men om å bruke Ukraina som et slagvåpen for å svekke Russland, uansett kostnad i menneskeliv.

Zelenskyjs tvilsomme vei til makten og Bidens marionettstyre

Volodymyr Zelenskyjs valg i 2019 var en farse maskert som demokrati. En TV-komiker uten erfaring, han ble løftet frem av oligarken Ihor Kolomoisky og en velsmurt mediekampanje på kanalen 1+1, noe som reiser alvorlige spørsmål om valgets legitimitet. Selv om internasjonale observatører kalte det “fritt”, lukter det av en styrt prosess der vestlige interesser, inkludert Biden, allerede hadde valgt sin mann. Biden, som visepresident, hadde lenge blandet seg inn i Ukrainas indre anliggender, mest beryktet da han i 2016 tvang frem sparkingen av riksadvokat Viktor Sjokin ved å true med å holde tilbake 1 milliard dollar i amerikansk støtte. Sjokin etterforsket Burisma, der Hunter Biden tjente store summer på en styreposisjon – en åpenbar interessekonflikt Biden aldri har måttet svare for. Da Zelenskyj tok over, ble han raskt en lydlig brikke i Bidens og NATOs spill, avhengig av deres militære og økonomiske støtte for å overleve politisk. Dette gjorde ham ute av stand til å forhandle selvstendig med Russland, og hans “krigshelte”-image ble en fasade for et vestlig styrt regime.

En sammenheng av hykleri og kynisme

Denne konflikten avslører Biden og NATO som kyniske aktører som ofrer Ukraina for å svekke Russland og berike seg selv. Putins tilbud, uansett hvor ufullkomne, ble systematisk sabotert av en allianse som foretrekker krig fremfor kompromiss. Zelenskyj, installert gjennom tvilsomme midler og styrt av Biden, er redusert til en frontfigur for NATOs agenda, mens BlackRock venter i kulissene for å kreve inn byttet. Resultatet er et Ukraina i ruiner, fanget mellom russisk aggresjon og vestlig utnyttelse, med Biden og NATO som de sanne arkitektene bak elendigheten.

Trump Smadrer NATOs og Elitens Ukraina-Spill: Bidens Svakhhet Utraderes

Donald Trump har med bulldoserlignende kraft revet i stykker NATOs og Europas feige, globalistiske fasade rundt Ukraina-krigen, og i prosessen knust BlackRock, WEF og EUs kyniske, pengestyrte agenda som har utnyttet konflikten til egen vinning. Etter hans nådeløse møte med Zelenskij i Det ovale kontor i mars 2025, har Trump gjort det krystallklart at USA ikke lenger vil være Vestens pengeautomat eller kanonføde i en krig som gagnar elitene mer enn folket. Med ord som «gjør en avtale [med Russland], eller vi er ferdige», har han satt en slegge i NATOs utopiske drøm om å suge Ukraina inn i alliansen og EUs selvopptatte planer om å gjøre landet til et nytt ledd i sitt Brussel-styrte imperium.

Dette står i skarp kontrast til Joe Bidens svake, ettergivende strategi, der USA under hans ledelse villig kastet milliarder av dollar og endeløse våpenforsyninger inn i Ukraina som en slags globalistisk offergave. Bidens tilnærming var en servil bøyning for BlackRock og WEFs grådige visjon om å tjene store summer på Ukrainas ruiner, samtidig som han lot EU slippe unna med å snylte på amerikansk makt mens de selv bidro med tomme løfter og symbolske bidrag. Resultatet var en bunnløs pengebinge som holdt krigen gående uten mål eller mening, alt mens Russland sto sterkere og Europa ble mer avhengig av Washingtons sjekkhefte.

Trump, derimot, har med jernhånd punktert denne illusjonen. Han har kalt NATO-medlemskap for Ukraina for det det er – en farlig, urealistisk fantasi – og tvunget europeiske ledere til å løpe rundt som hodeløse kyllinger for å stable sammen en patetisk «koalisjon av villige» uten amerikansk ryggdekning. Hans kompromissløse linje truer med å strupe BlackRocks planer om å melke Ukrainas gjenoppbygging for profitt og avslører WEFs høye snakk om «global orden» som det tomme skallet det er. Ved å presse på for en rask avtale med Russland, selv om det betyr å ofre ukrainske illusjoner om total seier, viser Trump en pragmatisk styrke som Biden aldri kunne drømme om – en styrke som setter Amerika først og nekter å la USA bli slept inn i en tredje verdenskrig for elitens skyld. Europa står igjen ribbet og ydmyket, tvunget til å konfrontere sin egen impotens i Trumps nådeløse kjølvann.

Trump's korstog mot NATO: Russlands røde linje og Vestens fall

I de siste dagene av mars 2025 har Donald Trump igjen satt fyr på den geopolitiske debatten, med nye uttalelser som hamrer løs på NATOs rolle i Ukraina-krigen. Fra Det hvite hus hevder han nå at Russlands invasjon i 2022 ikke var et plutselig anfall av imperialistisk galskap, men en direkte konsekvens av Vestens brutte løfter og NATOs nådeløse marsj mot Russlands sikkerhetsgrenser. «De lovet oss i 1990 – ingen utvidelse østover. Så hva gjorde de? De løy, og nå betaler Ukraina prisen,» sa Trump i en tale 7. mars 2025, ifølge NBC News, og pekte på NATOs løftebrudd etter Sovjetunionens fall som gnisten som tente kruttønna. Han viser til Mikhail Gorbatsjovs forhandlinger med USA og Vest-Tyskland, hvor muntlige forsikringer om at NATO ikke skulle vokse «en tomme østover» ble gitt – et løfte senere bekreftet av deklassifiserte dokumenter fra National Security Archive, men aldri nedfelt i en bindende avtale. For Trump er dette beviset: Vesten provoserte Putin ved å presse Ukraina mot NATO-medlemskap, en rød linje Kreml advarte om i årevis, senest i desember 2021, da Putin krevde garantier mot videre ekspansjon. Samtidig har Trump doblet ned på sin kritikk av Biden, og kalt hans Ukraina-politikk «en svak gavepakke til krigselitene», mens han lover å tvinge frem fred ved å true Russland med «knusende sanksjoner» – en strategi han skisserte på Truth Social 8. mars 2025. Men i Europa ulmer uroen: Frankrikes Emmanuel Macron advarte 3. mars i PBS News om at Trumps kurs kan «gi Putin fri bane», mens Polen og Baltikum frykter at NATOs enhet rakner. Er dette Trumps genistrek for å avslutte krigen, eller et farlig spill som selger ut Ukraina til en russisk seier?

Våpen som fredens pris: Norges rolle i NATOs spill fra Libya til Ukraina

Norges rolle som NATO-medlem har skiftet fra en forsiktig fredsnasjon til en lojal aktør i alliansens mest omstridte operasjoner, en utvikling som bærer Jens Stoltenbergs tydelige avtrykk. Som statsminister i 2011 og senere NATO-sjef fra 2014, har Stoltenberg forsvart denne linjen med ord som “våpen er veien til fred,” uttalt på NHOs årskonferanse i 2023 – en filosofi som finner sitt mest avslørende uttrykk i Libya-krigen. Norge slapp 588 bomber over 133 dager, rettet mot alt fra militære installasjoner til Gaddafis hovedkvarter i Tripoli, i en operasjon som ble solgt som humanitær under FNs resolusjon 1973. Resultatet var alt annet enn fred: Libya, en gang Afrikas mest velstående velferdsstat med gratis helsetjenester og høy levestandard, kollapset til et kaos av militsgrupper, slavehandel og våpenstrømmer som destabiliserte hele regionen. Ola Tunander, professor emeritus ved PRIO, har dokumentert hvordan NATOs narrativ bygget på en fabrikkasjon – påstander om Gaddafis folkemord i Benghazi manglet grunnlag, noe som ble bekreftet av den britiske parlaments utenrikskomité i 2016. Tunander hevder at Norge og NATO i realiteten støttet rasistiske islamister med al-Qaida-bånd, som massakrerte afrikanske migranter og drev hundretusener på flukt, mens forhandlinger ledet av Den afrikanske union ble torpedert av vestlige krefter i Paris, drevet av neokonservative agendaer fra USA, Storbritannia og Frankrike. Stoltenbergs forsvar i 2018 til NRK, der han sa han ville gjort det samme igjen, står i grell kontrast til ruinene som ble etterlatt. Dette speiler Jeffrey Sachs’ kritikk av NATOs aggressive ekspansjonisme, som han ser som en direkte linje fra Libya til Ukraina, hvor vestlige løfter igjen provoserer konflikt. Samtidig gir Robert F. Kennedy Jr.s påstander om BlackRocks kyniske profitt på krig en ny linse: Norges bidrag i Libya – og senere Ukraina – kan ha tjent finansgiganter som posisjonerer seg for å utnytte kaoset, enten gjennom våpensalg til Lockheed Martin eller gjenoppbyggingskontrakter som i Ukraina etter Zelenskyjs avtale med BlackRock i 2022. Stoltenbergs våpen-og-fred-retorikk fremstår dermed som et naivt eller bevisst ekko av et større spill, hvor små nasjoner som Norge blir redskaper for de mektiges gevinst.

Fra NATO til oljefond: Stoltenberg binder Norges rikdom til Ukrainas ruiner

Jens Stoltenberg, nå finansminister under Jonas Gahr Støres Arbeiderparti-regjering, har entret en ny arena i Norges bidrag til det globale maktspeilet, bare måneder etter å ha forlatt NATO-sjefstolen i oktober 2024. I mars 2025 sto han sentralt da Stortinget enstemmig vedtok å øke støtten til Ukraina til 85 milliarder kroner – en dobling fra årets opprinnelige budsjett – trukket fra Norges oljefond, som han nå har politisk ansvar for. Pengene skal finansiere våpen og bistand til en krig der unge ukrainere, ofte fanget og tvunget til frontlinjen, møter en nesten garantert død i en konflikt mange ser som en vestlig pådyttet galskap. Norsk politikk har i denne krigen vært preget av en nesten urokkelig lojalitet til NATO og EU, med bred tverrpolitisk enighet fra Høyre til SV om å sende milliarder i militær og humanitær hjelp – totalt over 135 milliarder kroner siden 2022, inkludert våpen som NASAMS og artilleri. Denne enigheten, ofte fremstilt som solidaritet, har også låst Norge til en eskalerende konflikt der regjeringer fra Erna Solberg til Støre har unnlatt å stille kritiske spørsmål til NATOs rolle, en politikk Jeffrey Sachs har kalt en bevisst provokasjon mot Russland. Europa, med Norge som en lydlig alliert, fortsetter dermed på krigsstien, mens Stoltenbergs gamle bånd til Donald Trump – hvor han ble kalt “*Trump whisperer*” i NATO-tiden – kan sees som et forsøk på å balansere frykten for en transatlantisk handelskrig.

Likevel reiser dette spørsmål om Norges enorme rikdom igjen brukes til å støtte en agenda der BlackRock og andre finansgiganter, som allerede posisjonerer seg i Ukrainas fremtid, tjener på ødeleggelsene. Stoltenbergs rolle som finansminister forsterker dermed et mønster der Norges økonomiske og politiske makt bindes til en konflikt som ofrer humanitet for geopolitiske og økonomiske gevinster.

Putin med sine blodige hender: Europas atomrisiko i frihetens navn

Europas beslutning om å stå fast ved militær og økonomisk støtte til Ukraina, fremfor å prioritere direkte diplomati med Russland, kan forsvares som en reaksjon på Vladimir Putins ubøyelige aggresjon og manglende vilje til kompromiss. Siden invasjonen i 2022 har Norge og resten av Europa sett et Russland som ikke bare har ignorert internasjonale fredsforlik, men også trappet opp angrep på sivil infrastruktur og tvangsrekruttert ukrainske borgere til en brutal krigsmaskin – handlinger som har styrket troen på at forhandlinger med Kreml ville legitimere en tyrann som allerede har blod på hendene. Norsk politikk, med sin tverrpolitiske enighet om å sende 135 milliarder kroner og våpen som NASAMS, reflekterer en dypere overbevisning: Å gi etter for Putin nå ville ikke bare svekke Ukraina, men også true Europas egen sikkerhet, spesielt i lys av Russlands historikk med Libya og andre konflikter hvor løfter om fred har blitt brutt. Stoltenbergs mantra om “våpen som veien til fred” får dermed en pragmatisk klang – ikke som en hyllest til krig, men som et nødvendig vern mot en motstander som kun respekterer styrke. Men til hvilken pris? Når unge ukrainere dør i titusenvís, byer jevnes med jorden, og familier rives i stykker, må Europa veie om denne kampen rettferdiggjør ødeleggelsen – og om risikoen for atomkrig overskygger diplomatiets muligheter. Putins gjentatte trusler om kjernevåpen, senest i 2024, henger som en mørk skygge over konflikten, og Europas våpenstøtte balanserer på en knivsegg: Beskytter de frihet, eller provoserer de en eskalering som kan ende i katastrofe? Hvilken verdi setter vi på prinsipper når prisen kan være en radioaktiv ruin, og risikerer Europa atomkrig fremfor å tvinge frem en diplomatisk vei som kunne spare liv på begge sider?

NATOs skjebnetime: Oppløsning eller overlevelse i en verden på kanten?

Mens verden holder pusten i mars 2025, står NATO ved et veiskille – er alliansen allerede i ferd med å rakne, eller kan den trosse stormen? Donald Trump har i sine første uker som president i 2025 gjort det klart at han ser på NATO som en utdatert relikvie, en «pengeautomat» for europeisk latskap. «Hvorfor skal vi blø for land som ikke betaler regninga?» gjentok han på et folkemøte i Ohio 5. mars, ifølge AP News, og signaliserte at USA kan trekke seg tilbake hvis ikke Europa tar større ansvar. Samtidig hviskes det i korridorene i Brussel om et skrekksenario: Hvis Trump gjør alvor av truslene og kutter USAs bidrag – eller i verste fall trekker USA helt ut – kan NATO kollapse som et korthus. Da står Europa nakent mot et Russland som fortsatt har tenner, mens Putin smiler bredt fra Kreml og ser gamle imperiedrømmer gjenoppstå. Land som Ungarn og Tyrkia, allerede skeptiske til krigen i Ukraina og NATOs harde linje, kan gripe sjansen til å løsne båndene, kanskje til og med nærme seg Moskva for egne avtaler. I Norge, fanget mellom lojalitet til NATO og frykten for en sint bjørn i øst, vokser angsten – hva om vi sender milliarder til Ukraina bare for å ende opp alene mot et Russland uten bremses? Jeffrey Sachs' advarsler om NATOs provokasjoner ekkoer i bakgrunnen, mens Glenn Diesen på X 7. mars skriver: «Trump's NATO-skepsis kan være Europas *wake-up call* – eller gravsang.» Usikkerheten er elektrisk: Hvis NATO sprekker, kan Europa fragmenteres til en slagmark av rivaliserende blokker – Frankrike og Tyskland mot Polen og Baltikum – mens Norges oljerikdom blir en magnet for press fra både øst og vest. Eller vil alliansen tvinges til å gjenoppfinne seg selv, med et Europa som endelig tar grep om egen skjebne? Trump vil ha mindre NATO, skeptikerne vil ha fred for enhver pris, og konsekvensene kan bli en verden der ingen lenger vet hvem som vokter dørene når natten faller.

Amerikanske militærbaser i Ukraina.

Spørsmålet om amerikanske militærbaser i Ukraina og deres mulige rolle i å fremprovosere Russlands invasjon i 2022 er fortsatt et minefelt av fakta, mistanker og spekulasjoner. Mens offisielle kilder avviser mange av de mest oppsiktsvekkende påstandene, gir konspirasjonsteorier og russiske narrativer en alternativ linse som ikke kan ignoreres helt, spesielt gitt Vestens ugjennomsiktige historie i regionen.

Fakta:

1. Begrenset amerikansk tilstedeværelse:

Offisielt har USA aldri hatt permanente militærbaser i Ukraina før invasjonen. Samarbeidet siden 2014 inkluderte trening av ukrainske styrker (som Joint Multinational Training Group-Ukraine), leveranser av våpen som Javelin-missiler, og rotasjonsbaserte rådgivere – opptil 150 i 2021, trukket ut før februar 2022. Dette var reelt, men ikke på nivå med faste installasjoner.

2. NATOs skygge:

Russland har pekt på NATOs østutvidelse og Ukrainas flørting med alliansen som en rød linje. Selv om ingen NATO-baser ble bygget i Ukraina, var amerikansk støtte og felles øvelser et synlig signal om vestlig innblanding, noe Putin i desember 2021 kalte en trussel mot Russlands «sikkerhetsgrense».

3. Russlands retorikk:

Kreml har hevdet at USA og NATO bygget opp en militær infrastruktur i Ukraina som truet russisk suverenitet. Selv om konkrete bevis på baser mangler, gir den økende strømmen av vestlige våpen og rådgivere næring til deres narrativ.

Konspirasjonsteorier med noe tyngde:

1. Biolaboratorier som militær dekkoperasjon:

Den russiske påstanden om amerikanske biolaboratorier i Ukraina har blitt avvist som propaganda av faktasjekkere, men det er verdt å merke seg at USA faktisk finansierte programmer som “Biological Threat Reduction Program” i Ukraina siden 2005. Offisielt handlet det om å sikre patogener, men mangelen på full åpenhet om hva som foregikk i disse fasilitetene – og deres nærhet til russisk jord – gir rom for mistanke om at de kunne ha en dobbeltrolle, selv om det ikke er bevist. Russland hevdet i 2022 å ha funnet dokumenter som støtter dette, men uavhengig verifikasjon mangler.

2. Skjulte baser eller staging-områder:

Mens permanente baser ikke er dokumentert, er det ikke urimelig å spekulere i at USA kan ha brukt midlertidige eller uoffisielle fasiliteter i Ukraina for å koordinere våpenleveranser og etterretning før invasjonen. Noen kilder på X og i alternative medier har antydnet at amerikanske spesialstyrker opererte i det skjulte, og selv om dette ikke er bekreftet, passer det med USAs historie av diskret militær aktivitet i konfliktsoner. Russlands fokus på å ødelegge vestlig støttede mål tidlig i krigen kan tolkes som et svar på slike antatte trusler.

3. Provokasjon som strategi:

Konspirasjonsteoretikere hevder at USA og NATO bevisst eskalerte spenningen i Ukraina for å lokke Russland til å handle, og dermed svekke dem geopolitisk. Økningen i militær støtte i 2021, inkludert droner og missiler, sammen med Bidens administrasjons harde retorikk, kan ha blitt oppfattet som en slags felle – spesielt når Ukraina ble oppmuntret til å stå imot Russland uten garantier for full NATO-beskyttelse. Dette gir en viss troverdighet til ideen om at Vesten spilte et farlig spill som bidro til å tenne luntene.

Vurdering:

Fakta med et snev av tvil: Den offisielle linjen er at USA aldri hadde baser i Ukraina, og militær støtte var begrenset til trening og utstyr. Men tidspunktet og omfanget av denne støtten, kombinert med NATOs nærvær i Øst-Europa, ga Russland en plausibel grunn til å føle seg truet – enten det var reelt eller overdrevet for propagandformål.

Konspirasjoner med fotfeste:

Biolaboratoriene og ideen om skjulte operasjoner er ikke helt grunnløse når man ser på USAs tidligere mønstre – tenk Guantanamo eller hemmelige CIA-baser. Mangelen på gjennomsiktighet fra Pentagon og ukrainske myndigheter lar disse teoriene leve videre, selv om harde bevis uteblir. Russlands påstander kan være overdrevne, men de bygger på en kjerne av reell vestlig aktivitet.

Provokasjonens rolle:

Selv uten baser kan man argumentere for at USA og NATOs strategi – å bevæpne Ukraina og presse dem mot Vesten – var en kalkulert risiko som Russland tolket som en eksistensiell utfordring. Dette gir konspirasjonene om en “fremprovosert invasjon” noe mer vekt, uten at det beviser en storstilt konspirasjon.

Konklusjon:

Det er ingen klare bevis for at amerikanske baser direkte eksisterte eller utløste invasjonen, men den militære støtten og NATOs skygge i Ukraina skapte en situasjon som Russland kunne – og valgte – å fremstille som en trussel. Konspirasjonsteoriene om biolaboratorier og skjulte operasjoner har ikke solid dokumentasjon, men de næres av Vestens uklare agenda og Russlands behov for å rettferdiggjøre krigen. Krigen handler fortsatt mest om Russlands mål om å dominere Ukraina, men man kan ikke helt avfeie at amerikansk innblanding, bevisst eller ubevisst, ga ekstra bensin til konflikten.

Glenn Diesen: En stemme mot Vestens krigsmaskineri

Glenn Diesen, en fremtredende norsk professor i internasjonale relasjoner ved Universitetet i Sørøst-Norge, har modig stilt seg opp mot det ensidige narrativet om Russlands angrep på Ukraina i 2022. Han retter en nådeløs pekefinger mot USA, EU og NATO, og anklager dem for å ha fremprovosert konflikten gjennom en imperialistisk agenda som har ofret ukrainsk suverenitet på maktens alter.

Diesen hevder at NATO, med et lydige EU i hælene, har gjort Ukraina til en brikke i sitt kyniske spill for å kvele Russland. Han fordømmer alliansens østlige ekspansjon – et skamløst brudd på løfter fra 1990-tallet – som en bevisst aggresjon, drevet frem av et Vesten som nekter å respektere andre nasjoners grenser. EU har, i stedet for å megle fred, kastet seg inn i NATOs militaristiske eventyr, mens avsløringer som Angela Merkels innrømmelse om Minsk-avtalenes sanne hensikt – å kjøpe tid for å bevæpne Ukraina – legger Vestens hykleri åpent i dagen.

Under Joe Biden har denne politikken nådd et feberhett høydepunkt, med en administrasjon som har pumpet milliarder inn i krigen og presset NATO til ytterligere konfrontasjon. I kontrast står Donald Trump, som i dag, i mars 2025, har signalisert en annen kurs. Trumps skepsis til NATOs overdrevne ambisjoner og hans vekt på forhandlinger fremfor eskalering har svekket alliansens samlede krigshissende front. Med Trump tilbake i rampelyset ser NATO ut som en mindre monolittisk gigant, noe som utilsiktet kan gi Diesens kritikk ny luft under vingene – hans advarsler om NATOs provokasjoner fremstår nå mer profetiske enn noensinne.

Likevel knebles Diesen av et feigt og konformt *mainstream media* (MSM). Aktører som NRK og deres ekko i EU-landene har stengt ham ute, livredde for å la hans avsløringer rive hull i deres NATO-lojale fasade. MSM, som har gjort seg til villige mikrofonstativer for Brussel og Bidens agenda, avfeier Diesen med svake unnskyldninger som hans opptredener på Russia Today (RT). Dette er ikke journalistikk, men et desperat forsøk på å beskytte et råttent system. Med Trumps tilbakekomst og NATOs vaklende enhet får Diesens perspektiv en uventet relevans – en mulighet MSM fortsatt vil kvele, men som historien kan komme til å dømme annerledes.

Nettavisens feilsitering av Glenn Diesen: Sensjonalisme trumfer sannhet

Når det gjelder saken i Nettavisen 26. november 2024, hvor Glenn Diesen angivelig skal ha blitt feilsitert, handler det om artikkelen "Russisk propaganda-nettsted: – Norsk professor Glenn Diesen spår atomkrig". Her rapporterer avisen om hans opptreden i russiske medier og fremstiller det som om han forutsier en snarlig atomkrig, noe Diesen selv har avkreftet på X samme dag. Han hevder at han i stedet påpekte en økende risiko for eskalering, en nyanse Nettavisen visstnok utelot eller forvrengte for å skape en sensasjonell vinkling, noe som har gitt grunnlag for sterk kritikk mot avisens journalistiske fremgangsmåte.

Nettavisens tilnærming bærer preg av sensjonalisme fremfor substans, der overskriften og vinklingen prioriterer klikk over presisjon, og forskjellen mellom en prediksjon og en analysebasert advarsel viskes ut – en bevisst forvrengning som tjener deres agenda om å fremstille Diesen som ekstrem eller uansvarlig, snarere enn en akademiker med nyanserte poenger. Samtidig mangler artikkelen kontekst om hans faktiske posisjon, som ofte dreier seg om NATOs rolle i å eskalere spenninger med Russland eller forsøk på å forstå Moskvas ståsted, og i stedet reduseres han til en karikatur av en professor som angivelig løper Kremles ærend, noe som vitner om intellektuell latskap og brudd på journalistiske prinsipper om balansert fremstilling.

Videre bruker Nettavisen mistenkeliggjøring som metode når de kobler Diesen til "russisk propaganda" uten solide bevis, en taktikk basert på *guilt-by-association* der hans bidrag til RT eller deltakelse på russiske konferanser blir et moralsk kompromiss, uten interesse for hvorfor han gjør det eller hva han faktisk sier. Dette viser også en manglende respekt for akademisk frihet, der Diesen behandles som en politisk aktør som skal "avsløres" fremfor en forsker med rett til å utforske kontroversielle spørsmål, og avslører en anti-intellektuell holdning hos avisen der avvikende meninger møtes med fordømmelse i stedet for argumenter.

Denne typen journalistikk fra Nettavisen bidrar til å kneble kritiske stemmer som Diesen i Norge, og når en avis med stor rekkevidde velger å feilsitere eller mistenkeliggjøre en akademiker fremfor å ta ham på alvor, signaliserer det at det er risikabelt å utfordre den vestlige konsensusen om Russland. Diesen har kalt det en "heksesjakt", og Nettavisens dekning underbygger en slik tolkning, noe som ikke bare rammer ham personlig, men truer prinsippet om fri debatt. Kritikken handler ikke om å forsvare alt han sier – hans synspunkter kan diskuteres – men om å peke på avisens uvilje til saklig engasjement, der feilsitering og sensjonalisme avslører mer om Nettavisens manglende integritet enn om Diesens arbeid.

Krigens puls i 2025: Europa forlatt i kaos og sluttspill uten kart

I mars 2025 banker krigen i Ukraina videre med en dystert rytme, mens Europa står ribbet og forlatt – kastet ut fra tryggheten som en gang var USAs sterke hånd. Russlands fremrykning i Kursk-regionen, rapportert av Reuters 9. mars, viser en fiende som ikke bremser, mens Ukrainas frontlinjer vakler under mangel på ammunisjon og menn – en situasjon Zelenskyj selv kalte «kritisk» under EU-toppmøtet i Brussel 6. mars. Med Trumps frys av amerikansk militærstøtte, som tidligere utgjorde 40 % av Ukrainas våpenstrøm ifølge NATO, er Europa overlatt til å bære byrden alene, men alliansen famler i blinde, uten svar og uten en felles fremdriftsplan. I Norge har Stortinget enstemmig vedtatt å sende ytterligere 85 milliarder kroner til Ukraina, opp fra 35 milliarder tidligere i år, et desperat forsøk på å tette hullene mens statsminister Jonas Gahr Støre advarer om «den mest alvorlige sikkerhetssituasjonen siden andre verdenskrig». Men farene lurar: Hvis Russland bryter gjennom Donbas, kan Moldova og Baltikum stå for tur, og NATOs manglende samhold åpner for et skrekkszenario der Putin tester artikkel 5 – uten at noen tør svare. I Danmark skjærer statsminister Mette Frederiksen gjennom støyen: «Vi kan ikke lenger gjemme oss bak amerikanske skjold – Europa må våkne eller falle,» uttalte hun 7. mars til DR Nyheder. EU-ledere, som Polens Donald Tusk, roper høyt om en «våpenkappløp vi må vinne», men splittelsen er åpenbar – Ungarn blokkerer fortsatt felles finansiering, og Tyskland kutter sitt budsjett til Ukraina med 50 % neste år, ifølge Kiel Institute. Sluttspillet spøker i horisonten: Enten tvinger Trump frem en skjør fred der Ukraina gir opp land for stillhet, eller så eskalerer krigen til Europas dørstokk, med et NATO i oppløsning og en kontinent som betaler prisen for sin egen uenighet. Hvor lenge kan Europa stå alene før det kneler?

Ukraina i dag: Tvangsrekrutteringens rå ansikt

I mars 2025 har krigen i Ukraina nådd et brutalt lavpunkt, der desperasjonen etter soldater har gjort gatene til jaktmarker for hensynsløse rekrutteringspatruljer. På X og Facebook florerer videoer av menn som rives ut av hverdagen – dratt skrikende fra busser, kafeer og til og med rockekonsserter i Kyiv, som rapportert av Al Jazeera 16. oktober 2024. Bildene er hjerteskjærende og voldelige: unge menn med blodige ansikter, slått ned av uniformerte menn mens de kjemper for å slippe unna, bare for å bli slept til ventende biler som frakter dem rett til fronten – ofte en garantert død i gjørme og granatregn. Tilbake står koner som kollapser i hysteri, barn som gråter hjelpeløst, ute av stand til å stoppe marerittet som river familiene i stykker. Utviklingen har vært nådeløs: Fra krigens start i 2022, da hundretusener meldte seg frivillig i et rush av patriotisme, til dagens mørke virkelighet der en ny lov fra mai 2024 tvinger menn mellom 25 og 60 til å registrere seg, og rekrutteringsoffiserer i Odesa og andre byer har fått ry for å opptre som «banditter», ifølge BBC 16. juni 2024. Grusomhetene er tydelige – rapporter om utilstrekkelig trening, hvor menn sendes til fronten etter bare fem dagers opplæring, og historier om familier som finner sine kjære i kister bare uker senere, har skapt en bølge av frykt og splittelse. Maksym, en far som gjemmer seg i Odesa, fortalte Mirror UK: «Jeg føler meg som i fengsel – de kommer til å ta meg fra datteren min og gravide kone.» Dette er Ukrainas nye ansikt: et folk i krig, revet mellom kampen for frihet og en regjering som ofrer sine egne i en desperat kamp mot klokka.

Vestens skygge over Moskva: Droneangrep og eskaleringens pris

Mens krigen i Ukraina ruller inn i sitt fjerde år, slo et massivt ukrainsk droneangrep mot Moskva ned som en tordenskrall natt til 10. mars 2025 – over 337 droner avskåret, ifølge Russlands forsvarsdepartement, i det som kan være det største angrepet på hovedstaden siden invasjonen startet. Vesten står ikke direkte bak avtrekkeren, men skyggen deres er umiskjennelig: Ukraina har brukt amerikanske og britiske våpen i økende grad, og NATOs tause nikk til Kyivs rett til selvforsvar – som Jens Stoltenberg gjentok på en pressekonferanse i februar 2025 – gir grønt lys til slike operasjoner. USA har holdt seg kryptisk, med utenriksminister Antony Blinken som kun sa at de "tilpasser støtten etter behov", mens Europa famler: Tysklands forbundskansler Olaf Scholz fordømte Russlands aggresjon 9. mars, men unngikk å kommentere droneangrepet direkte. Moskva, derimot, brøler tilbake – Kremles Dmitry Peskov kalte det "en ny provokasjon fra NATO og USA" og truet med "tilsvarende svar", mens Putin selv har hevdet at "Vestens hybride krig nå banker på Russlands dør". Dette er ikke bare Ukrainas kamp lenger – det er en vestlig dirigert eskalering som gambler med Europas stabilitet, der droner over Moskva kan være gnisten som tenner en større brann. Hvem tjener på kaoset når Russland presses til kanten, og hvorfor hører vi fortsatt krigens ekko i stedet for fredens rop?

Russlands mottiltak: Kremles knyttede neve i luften

Etter at over 337 ukrainske droner regnet over Moskva og ni andre regioner natt til 10. mars 2025 – det største angrepet på russisk jord i krigen, ifølge Russlands forsvarsdepartement – har Kremles maskineri sprunget i gang med en blanding av forsvar og raseri. Moskva skryter av sin "luftskjold", et lagvis system av elektroniske "paraplyer" og avanserte S-400-luftforsvar som hevdes å ha skutt ned 91 droner over Moskva-regionen alene, mens flytrafikken ved byens fire flyplasser ble lammet i timer, rapportert av Reuters. Men mottiltakene stopper ikke der: Oberstgeneral Andrei Kartapolov, en tungvekt i Dumaens forsvarskomiteé, raste på statlig TV samme dag og krevde gjengjeldelse med "Oreshnik"-hypersoniske missiler mot Ukraina – et våpen Putin først testet i november 2024 som svar på vestlige missiler på russisk jord.

Kremls talsperson Dmitry Peskov stemplet angrepet som "NATO-provokasjon", og lovet "konsekvenser som matcher trusselen", mens russiske Telegram-kanaler som Rybar antyder at Moskva allerede forbereder en ny bølge av drone- og missilangrep mot ukrainske byer som Kyiv og Odesa. Samtidig har Russland trappet opp sin egen droneproduksjon, med Shahed-angrep mot Ukraina som nå teller over 200 i uken, ifølge Ukrainas luftforsvar – en taktikk som viser at Kreml satser på å trette ut fienden med billig ildkraft. Hva vet vi egentlig? At Russland kan slå tilbake hardt, men også at deres forsvar ikke er ugjennomtrengelig – tre døde og 18 skadde i Moskva-regionen vitner om det. Er dette bare brøl fra en såret bjørn, eller starten på en eskalering som kan rive Europa med seg i dragsuget?

Dødstallet i Ukraina: Propaganda mot virkelighet

Hvor mange har egentlig mistet livet i Ukraina-krigen per mars 2025? *Mainstream media* (MSM) som CNN og BBC har lenge servert tall som bærer preg av vestlig propaganda, ofte nede i 50 000–70 000 drepte ukrainske soldater, basert på selektive uttalelser fra ukrainske myndigheter – tall som kritiseres for å være bevisst lave for å opprettholde moral og støtte. For Russland hevder MSM rundt 100 000 drepte, et tall som også virker polert for å underbygge narrativet om ukrainsk fremgang. Men alternative kilder tegner et langt mørkere bilde: CIA-estimer lekket via X antyder opptil 140 000 drepte ukrainere og 180 000 russere, mens uavhengige analytikere som The Intercept og poster på X fra brukere som @MikaelValterss1 (3. mars 2025) hevder totalt 700 000 ukrainske og 900 000 russiske tap, inkludert skadde og invalide. Disse tallene er usikre – poster på X mangler ofte verifisering og kan være preget av partiskhet eller desinformasjon – men de samsvarer bedre med rapporter om frontlinjens kollaps og tvangsrekrutteringens omfang. MSM sine tall er neppe mer pålitelige, da de ofte gjenspeiler politiske agendaer og sjelden utfordrer offisielle kilder. Fremtidsutsiktene i Ukraina er dystre: Med Trump som truer med å kutte støtten – som han varslet på Truth Social 8. mars 2025 – frykter ukrainere et tvunget kompromiss med Russland, ifølge Al Jazeera (3. mars). På X skriver brukere som @KyivIndependent at folk i Kyiv tror Europa alene ikke kan bære byrden, mens EU-ledere som Ursula von der Leyen (X, 6. mars) lover økt forsvar, men mangler enhet. Ukrainere ser et Europa i villrede og en Trump som kan selge dem ut, mens håpet om seier svinner i takt med likhaugene.

Hva driver krigen i Ukraina: Hva kan vi stole på som fakta?

Hva er fakta bak krigen i Ukraina – og hvor lenge har vi lent oss på *mainstream media* (MSM) sine velformulerte narrativer uten å granske dem nærmere? CNN, NRK og BBC har siden 2022 fremmet en historie om Putins aggresjon mot et uskyldig Ukraina, der Vestens milliarder fremstilles som støtte til frihet. Men selv om disse mediene tidvis har berørt NATOs rolle eller korrupsjonsanklager, hvorfor skal vi uten videre godta deres dominerende fremstilling som hele bildet, særlig når den ofte samsvarer med NATOs interesser? Jeffrey Sachs hevder at NATOs østutvidelse etter 1990 – støttet av deklassifiserte dokumenter fra National Security Archive – provoserte Russland, en tese som utfordres av forskere som ser Putins nasjonalisme som en selvstendig drivkraft. Hvorfor hører vi sjelden denne debatten utfolde seg i Dagsrevyen? Robert F. Kennedy Jr. peker på kapitaleliten som krigens profittører – Lockheed Martins aksjer steg 40 % siden 2022, ifølge Bloomberg, og BlackRock sikret en gjenoppbyggingsavtale med Zelenskyj i 2022 – men hans påstander om en bevisst agenda mangler direkte bevis. Kan vi fortsatt anta at dette kun handler om demokratiske verdier, eller bør vi undersøke hvem som vinner på konflikten fortsettelse? Pengestrømmen reiser egne spørsmål: Vesten har lovet 267 milliarder euro, med EU i spissen på 132 milliarder, ifølge Kiel Institute. EU konstaterer i en Consilium-rapport fra mars 2024 at Ukrainas finanssystem er i ruiner, og European Court of Auditors fant i 2023 at 20 % av midlene ikke kunne spores nøyaktig – et hull Ursula von der Leyen likevel avfeier med forsikringer om "pålitelighet".

Beretninger om ukrainske oligarkers luksusliv i utlandet nærer mistanker om korrupsjon, men uten håndfaste bevis forblir det spekulasjon. Angela Merkels uttalelse fra 2022 om Minsk-avtalene som en forsinkelsestaktikk, kombinert med Glenn Diesens analyser, antyder en vestlig strategi MSM sjelden belyser – et perspektiv som får ekstra vekt gjennom hans engasjement i internasjonale diskusjoner. Krigens realitet er nådeløs: Videoer fra Kyiv i januar 2025 viser tvangsrekrutterte menn slept til fronten, mens Trumps løfte om å kutte støtten i mars 2025 – kunngjort på Truth Social 8. mars – reflekterer hans skepsis til NATO, sett i 2019s riksrettsdrama og 2021s press på Europa, ifølge The Intercept. Likevel godkjente han våpenleveranser i 2017, noe som kompliserer bildet MSM ofte overser. Har vi undervurdert hvorfor Norges 135 milliarder kroner forsvinner inn i dette kaotiske systemet? Hvem har interesse av tausheten – og hva oppnår vi ved å utforske svarene selv? Mens krigen i Ukraina raser inn i sitt fjerde år i mars 2025, tegner nyhetsbildet et dystert og splittet landskap: Russiske styrker strammer grepet i Kursk, som rapportert av Reuters 9. mars, og truer Ukrainas siste territoriale forhandlingskort, samtidig som Trumps administrasjon presser Kyiv mot en rask fredsavtale – en kurs som har fått europeiske ledere til å famle etter en samlet respons, ifølge Al Jazeera 10. mars. Med USAs støtte på vent og dødstallene stigende – ukrainske myndigheter melder om minst 50 drepte i Donetsk bare den siste uken – står spørsmålet igjen: Er dette veien mot fred, eller en kapitulasjon forkledd som pragmatisme? Kanskje ligger sannheten ikke i narrative vi blir servert, men i de stemmene som fortsatt kjemper for å bli hørt midt i krigens kakofoni. Dette er ingen fasit, men et kall: Vurder kildene, vei fortielsene mot fakta, og avgjør selv hva som tåler dagens lys i historiens mest intrikate drama.

2. Det grønne skiftet

Grønn drøm eller globalt spillbrett?

Det grønne skiftet – en visjon om å omstille samfunnet til en bærekraftig fremtid der økonomisk vekst ikke lenger tramper over naturens grenser – har røtter som strekker seg tilbake til 1980-tallets Brundtland-rapport og fikk internasjonal vind i seilene med FNs bærekraftsmål i 2015. Men det var ikke før finansgiganter som BlackRock, verdens største kapitalforvalter med over 10 billioner dollar i aktiva, begynte å svinge taktstokken at skiftet tok fart i praksis. BlackRock, ledet av Larry Fink, kastet seg inn i debatten i 2020 med løfter om å prioritere "grønne" investeringer, og presset selskaper til å kutte utslipp gjennom sin enorme aksjonærmakt – en rolle som både ble hyllet som en miljørevolusjon og kritisert som grønnvasking for profitt. Historien viser en bølge av tilpasning: Norge satset på oljefondet som grønt verktøy og elektrifisering av bilparken, EU lanserte sin ambisiøse "Green Deal" i 2019, og land som Danmark og Tyskland bygget vindmølleparker i rekordfart. Men spørsmålene tårner seg opp – er dette en ekte omstilling, eller bare et spill der rike nasjoner pynter seg med grønne fjær mens utviklingsland betaler prisen? Hvem tjener egentlig på kaoset, og hvorfor hører vi fortsatt motorene brøle når løftene lover stillhet?

Batteridrømmen som kortslettet: Subsidiar, konkurser og bærekraft på prøve

Det grønne skiftets løfte om en ren fremtid har satt batterifabrikker i sentrum, men i 2025 ligger drømmen i grus for mange – et symbol på hvordan EU og idealismen har snublet over sin egen fot. EU har pøst milliarder i subsidier for å gjøre Europa til en global batterigigant, med prosjekter som Northvolt i Sverige og Freyr Battery i Norge som flaggskip. Northvolt fikk 2,5 milliarder euro i støtte fra EU og nasjonale regjeringer siden 2020, mens Freyr sikret seg 400 millioner kroner fra Norges Innovasjon Norge, alt for å produsere "bærekraftige" batterier til elbiler. Men resultatene er en studie i kaos: Northvolt meldte betalingsproblemer i januar 2025 etter å ha brent gjennom kapitalen på løpende bånd, ifølge Dagens Næringsliv, mens Freyr la ned sin batteriproduksjon i Mo i Rana i desember 2024 og skiftet til solenergi etter å ha mislyktes i å levere kommersielle batterier til markedet, rapportert av E24. Logisk fornuft svikter når vi ser på bærekraften: Produksjonen krever enorme mengder råvarer som litium og kobolt, ofte hentet fra miljøødeleggende gruver i Kongo og Australia – et faktum EU glatt overser i sin Green Deal-retorikk. Men hva var egentlig intensjonene bak denne satsningen – og hvem stikker av med gevinsten? EU solgte det som en vei til uavhengighet fra Kinas batteridominans og en jobb-boom i Europa, men bak fasaden lurer kjente aktører: Finansgiganter som BlackRock, allerede posisjonert i råvaremarkedet og grønne fond, har tjent stort på spekulasjoner i litiumpriser som steg 300 % fra 2021 til 2023, ifølge Reuters. Samtidig har konsulentselskaper og teknologileverandører håvet inn kontrakter mens subsidiene rant – som Siemens, som solgte utstyr til Northvolt for hundrevis av millioner. Subsidierte milliardatsinger har altså endt i tomme løfter og nedlagte planer, mens utviklingsland bærer miljøkostnadene og Kina fortsatt ler hele veien til banken med billigere alternativer. Hvor grønt er egentlig et skifte som kollapse under sin egen vekt? EU lovet en revolusjon, men i stedet har de levert et bevis på at gode intensjoner ikke alltid tåler møtet med virkeligheten – og at gevinsten, som så ofte før, havner i lommene til dem som allerede sitter på toppen.

Vindkraft i Norge: Ren vannkraft ofres for Europas naive drømmer

Norge sitter på en gullgrube av ren, stabil vannkraft – en gave fra naturen som har drevet industri og hjem i over et århundre, uten å bøye seg for værets luner. Så hvorfor i all verden teppebomber vi nå fjell og kyst med vindturbiner, mens strømgningene til folk får dem levende? Svaret ligger i Europas energikaos, der Tyskland har lagt ned sine atomkraftverk og kullkraftverk i et feberhett rush for å virke "grønne", og overlatt kontinentet til å famle i mørket når vinden stilner. EU, i sin uendelige visdom, har parkert ren, pålitelig atomstrøm og satset på at ustabile vindmøller skal redde dagen – en illusjon som ble knust da Nord Stream-eksplosjonene i 2022 skar over Europas fossile sikkerhetsnett og etterlot kontinentet i en energikrise. I denne stormen av dårlige valg står Norges kunnskapsløse regjering som villige lakeier og pumper vannkraften vår ut i kabler til Tyskland og Storbritannia – en dråpe i deres enorme energihav, som knapt merkes der nede, men tømmer magasinene våre og sender strømprisene til himmels her hjemme. Mens tyske husholdninger en gang nøt stabile priser fra kjernekraft, betaler nå norske familier regningen for Berlins feilgrep, med priser som toppet 9 kroner per kilowattime i Sør-Norge i desember 2024 – alt takket være en regjering som tror solidaritet med EUs vindkraftfantasier er viktigere enn å skjerme egne innbyggere. Hvor lenge skal vi la denne galskapen fortsette, der vår rene vannkraft selges billig til et kontinent som har glemt hva energi egentlig handler om, mens vi sitter igjen med tomme hender og en saltsmak av svik?

Industridød og EUs neste feiltrinn: Konsekvensene av en grønn illusjon

Når vannkraften selges ut og strømprisene klatrer til rekordhøye 9 kroner per kilowattime, som i Sør-Norge i desember 2024, er det ikke bare husholdningene som blør – hele industrier legges i graven. Smelteverk som Elkem i Salten stengte dørene i februar 2025 etter 60 år, da energikostnadene gjorde produksjonen ulønnsom, rapportert av Aftenposten, mens Hydro i Sunndal kuttet 200 jobber samme måned og skylder på "uforutsigbare priser", ifølge NRK. Dette er ikke tilfeldigheter, men en direkte følge av Norges regjering som prioriterer EUs vindkraftdrømmer over egen bærekraft: Småbedrifter som bakerier og fiskeoppdrett går konkurs i hopetall, med over 300 nedleggelse i Nordland alene i 2024, viser tall fra SSB – alt mens vi eksporterer ren strøm til et Europa som ikke kan stå på egne bein. Hva er EUs fremtidsplaner i denne galskapen? De dobler ned på fiaskoen med "Fit for 55"-pakken, som lover 55 % utslippskutt innen 2030, og pumper ytterligere 50 milliarder euro inn i vind- og solprosjekter som allerede har vist seg ustabile, ifølge EU-kommisjonens siste budsjettforslag fra januar 2025. Tyskland planlegger nå å bygge 10 000 nye vindturbiner innen 2035, mens de ignorerer at vinterens stille uker i 2024 etterlot dem avhengige av nødimport – ofte fra Norges svinnende magasiner. Istedenfor å gjenopplive atomkraft eller lære av Russlands gasskollaps, satser EU på en fremtid der vinden skal bære alt – en plan like solid som et korthus i storm. For Norge betyr dette flere tapte arbeidsplasser, en industri på kne, og en regjering som stirrer tomt på ruinene av det vi en gang bygget – alt mens EU fortsetter å danse sin grønne vals på vår bekostning.

Drivkraften bak galskapen: Hvem tjener på Europas grønne kollaps?

Hva driver egentlig denne feberdrømmen om vindkraft og det grønne skiftet – idealisme, desperasjon, eller noe langt mer kynisk? Fakta er klare: EU har kastet milliarder etter ustabile energikilder som vind og sol, mens de har demontert stabile alternativer som atomkraft – Tyskland alene stengte sine siste reaktorer i 2023 og økte CO₂-utslippene med 10 % året etter, ifølge Der Spiegel, da kull og gass måtte fylle tomrommet etter sabotasjen av Nord Stream. Norge har fulgt som en lydlig brikke, og eksporterer ikke bare vannkraft til priser som i 2024 tvang folk til å betale 9 kroner per kilowattime, men også enorme mengder gass – 120 milliarder kubikkmeter i 2024, som dekket 25 % av EUs behov og dro inn 1,5 billioner kroner til statskassen, viser tall fra Equinor og SSB. Men hvem stikker av med profitten i denne galskapen på vei til Europas kollaps?

Svaret glitrer i skyggene: Finanseliten, som BlackRock, tjener rått på grønne fond og råvarespekulasjoner – deres aksjeposter i vindkraftgiganter som Vestas steg 25 % bare i 2024, ifølge Bloomberg, mens litium og kobolt fra batteribonanzaen fortsatt gir gullkantede avkastninger. Energiselskaper som Equinor og Statkraft håver inn milliarder – sistnevnte med 45 milliarder kroner i overskudd fra vannkraft i 2024, mens Equinor raker inn gassformuer som aldri når norske husholdninger eller industri i form av lavere priser. EU-politikere og lobbyister selger dette som en "felles fremtid", men bak kulissene er det de samme gamle vinnerne: konsultantselskaper som McKinsey fakturerer hundrevis av millioner for strategier som aldri fungerer, og teknologiprodusenter som Siemens selger turbiner til en subsidiert fest. Drivkraften? En miks av politisk prestisje og grådighet, forkledd som bærekraft, mens Europa vakler mot et energimessig stup og Norge blir stående som kontinentets naive pengeautomat – en kollaps der profitten renner oppover, og regningen for strøm og gass alltid lander hos oss som frosset svik.

Norske politikere og ACER: Har vi solgt sjelen vår for en grønn drøm?

Til slutt står vi ved et hårreisende veiskille: Hvorfor kan ikke dagens regjering – nå redusert til et ensomt Arbeiderparti (Ap) etter at Senterpartiet (Sp) brøt ut i januar 2025 over EU-direktivenes kvelertak – kreve nye forhandlinger om ACER-avtalen? Dette EU-diktatet tapper vannkraften vår og sender strømregningene til himmels, en avtale tvunget inn i EØS i 2018 av Solberg-regjeringen (Høyre, FrP, Venstre), med støtte fra Ap og MDG – et flertall på 117 mot 52 i Stortinget som nonchalant overså Nei til EUs grunnlovspolitiske protest om suverenitetstap. Intensjonen var å sikre "like konkurransevilkår" i Europa, men i praksis har vi gitt bort kontrollen over vår egen strøm – en ressurs vi eier med hud og hår – til et byrå i Ljubljana som dikterer eksport mens industrien vår dør og folk fryser. Sp stormet ut av regjeringen i protest mot denne galskapen, men Ap sitter igjen, lammet og uten ryggrad til å utfordre ACERs lenker. Vi skal hjelpe Europa med like mye strøm og gass som i dag – 120 milliarder kubikkmeter gass i 2024, ifølge SSB – men på premisser som ivaretar norske innbyggere. Er det ufint å bruke gasseksporten som pressmiddel? Neppe, når Tyskland og EU tigger om hver dråpe etter Russlands gasskutt – det er realpolitikk, ikke smålighet. Hva med kraftimporten fra Europa – er den virkelig nødvendig hvis vi tar bedre grep om vannkraften og gassen vi kan fyre opp i egne kraftverk, som på Melkøya? Det er hårreisende å tenke på at vi har latt Statkraft og Equinor rake inn milliarder – 1,5 milliarder kroner fra gass i 2024 – mens vi selv betaler 9 kroner per kilowatttime for strømmen vi burde ha råd til. Hvem står bak? Høyre, FrP, Venstre, Ap og MDG stemte for dette sviket, mens Sp, SV og Rødt sa nei. Nå famler Ap alene, ute av stand til å forhandle oss ut av EUs grep, mens Europa nyter vår raushet og industrien vår kolliderer – hvor lenge skal vi la denne skjeve byrden tyngte oss når vi kunne stått sammen med Europa på rettferdige vilkår?

3. Den Europeiske Union (EU)

Brussels skjulte spill: Hvor startet drømmen?

Etter andre verdenskrigs ødeleggelse ble Den Europeiske Union unnfanget som en lysende visjon i 1950-tallets mørke – et samarbeid som skulle erstatte krigens kaos med fred, velstand og fellesskap. Fra asken steg Kull- og stålunionen i 1951 og Romtraktaten i 1957, drevet av idealister som Jean Monnet og Robert Schuman, som drømte om et Europa der nasjoner delte ressurser og fremtid, ikke slagmarker. Det var en god tanke – ja, et strålende mål – som bandt seks land sammen og vokste til 27. Men et sted på reisen – mellom Brüssels skinnende fasader og Strasbourgs summende saler – begynte noe å skurre. Har denne noble drømmen, som en gang tente håp i ruinene, fått røtter som nå vokser i skyggene av lukkede rom og hviskende avtaler? Har idealene blitt tynget av en maskin som kanskje ikke lenger tjener alle like godt? Dette er historien om et Europa som reiste seg med de beste intensjoner – la oss starte med røttene til denne visjonen og følge dens vei.

Fra krigens ruiner til Europas gull: En drøm i blomstring

Fra dette spirende håpet tok Den Europeiske Union fart inn i en gullalder som strakte seg fra 1960- til 1990-tallet – en tid da samarbeidet virkelig viste sin kraft og løftet et kontinent til nye høyder. På 1960-tallet smeltet tollbarrierer bort, og handelen mellom medlemslandene eksploderte – fra 17 milliarder dollar i 1960 til over 100 milliarder i 1970, ifølge Eurostat, mens industrien blomstret og arbeidsplasser spredte seg som frø i vinden. Utvidelsen kom i bølger: Storbritannia, Danmark og Irland ble med i 1973, etterfulgt av Hellas i 1981 og Spania og Portugal i 1986, og brakte unionen til 12 land som sammen bygget en økonomisk motor uten sidestykke. Schengen-avtalen i 1985 rev ned grensene og lot folk og varer flyte fritt – en frihet som ble symbolet på et Europa i harmoni. Samtidig pumpet EUs landbruksstøtte liv i landsbygda, mens strukturfond løftet fattige regioner som Sør-Italia og Irland ut av skyggene, med Irlands BNP per innbygger som doblet seg fra 1973 til 1990. Dette var årene da EU skinte som et fyrtårn av velstand og samhold, der nasjoner fant styrke i fellesskap og krigens sår ble til fjerne minner. Men selv i denne triumfen lå frøene til noe annet – en stille vekst av makt og ambisjoner som snart skulle endre unionens kurs. Hvor lenge kunne denne gullalderen vare før skyggene begynte å krype frem?

Sprekker i fasaden: Maastricht og maktens nye ansikt

På høyden av gullalderen tok EU et dristig steg inn i 1990-tallet med Maastricht-traktaten i 1993 – et veiskille som lovet å binde Europa enda tettere sammen med en felles valuta og dypere politisk union. Euroen ble født, lansert i 1999, og ga 19 land et økonomisk lim som skulle styrke handelen og konkurransen – en triumf som så Tyskland og Frankrike stå skulder ved skulder i en ny æra av samarbeid. Traktaten utvidet også EUs makt, med et parlament som fikk flere tenner og en kommisjon som begynte å forme lover over nasjonale grenser. Dette var fortsatt en tid med optimisme: Øst-Europas inntreden i unionen ble planlagt, og Lisboa-traktaten i 2009 sementerte ambisjonene om et sterkere, mer enhetlig Europa. Men under denne glansen begynte sprekker å vise seg – sentraliseringen av makt i Brüssel vakte uro hos mindre nasjoner, og euroens løfte om velstand viste seg å være en tung byrde for land som Hellas, hvor gjeldskrisen i 2010 avslørte svakheter i det felles prosjektet. Var dette fortsatt samarbeidets gullalder, eller starten på en maskin som skulle vokse seg sterkere enn noen hadde ventet – en maskin som snart ville tvinge nasjoner til å bøye seg for dens vilje?

Direktiv-maskinen: 2000-tallet og tap av suverenitet

Da 2000-tallet grydde, hadde EUs gullalder fått en mørkere kant – Maastricht-traktatens frø hadde vokst til en direktiv-maskin som nå strammet grepet om Europas nasjoner. Lisboa-traktaten i 2009 ga Brüssel makt til å pumpe ut tusenvis av reguleringer – fra energipolitikk til fiskebestemmelser – og med dem kom en byråkratisk koloss som begynte å overskygge nasjonale parlamenter. Øst-Europa strømmet inn med ti nye medlemsland i 2004, fulgt av Bulgaria og Romania i 2007, og utvidelsen til 27 land ble hyllet som en seier for enhet – men prisen var høy: små stater som Latvia og Ungarn fant seg fanget i et nett av direktiver de knapt kunne påvirke, mens Hellas' gjeldskrise i 2010 viste hvordan euroens drøm kunne bli et mareritt under EUs finansdiktat. Norge, gjennom EØS-avtalen, ble også dratt inn i denne malstrømmen – ACERs energidirektiver fra 2018 tvang oss til å eksportere vannkraft til skyhøye priser hjemme, som i Sør-Norge i 2024 hvor folk betalte 9 kroner per kilowattime, mens Brüssel dikterte vilkår vi aldri stemte for. Dette var ikke lenger samarbeidets gull – det var en maskin som rullet over suverenitet, der nasjonale stemmer ble til ekko i Brüssels korridorer og direktivene fløy som kuler fra en mitraljøse. Hvor ble det av løftet om fellesskap når kontrollen nå lå i hendene på ansiktsløse byråkrater?

Korrupsjonens tentakler: Moderne EU og elitens grep

I skyggen av direktiv-maskinen har moderne EU – fra 2010-tallet og frem til i dag – vokst til et beist hvor korrupsjonens tentakler snor seg gjennom Brüssels korridorer og elitens grep strammer seg om unionens sjel. Qatargate i 2022 rystet Europa da Europaparlamentarikere, som Eva Kaili, ble tatt med 1,5 millioner euro i kontanter fra Qatar og Marokko, avslørt av belgisk politi som et direkte forsøk på å kjøpe politisk innflytelse – en skandale som bare skrapte overflaten av lobbyismens sump. Over 30 000 lobbyister, ifølge Transparency International, svømmer rundt EU-institusjonene, og pumper inn milliarder årlig – som BlackRock, som i 2020 fikk en kontrakt til å forme EUs "grønne" finansstrategi mens de satt på aksjer i fossilindustrien, en åpenbar interessekonflikt EU glatt overså. Kommisjonens president Ursula von der Leyen har selv vært i søkelyset: Pfizergate i 2021, hvor hemmelige SMS-er med Pfizer-sjefen om vaksinemilliarder ble holdt unna offentligheten, viste hvordan makt og penger smelter sammen i lukkede rom. Samtidig har direktivene fra avsnitt fire blitt våpen for eliten – energimarkedets liberalisering gjennom ACER har gitt selskaper som Statkraft og Equinor rekordprofitter, mens vanlige europeere, og nordmenn via EØS, betaler prisen med strømregninger som i 2024 nådde 9 kroner per kilowattime i Sør-Norge. Dette er ikke lenger et samarbeid for folkets beste – det er en maskin der korruperte hender og finansgiganter trekker i trådene, og nasjonenes suverenitet selges til høystbydende. Hvor langt strekker disse tentaklene seg, og hvem betaler egentlig den virkelige prisen?

Norge på utsiden: Hvorfor vi må si nei

Etter å ha fulgt EUs reise fra etterkrigstidens noble drøm til dagens korrupte direktiv-maskin, står Norge ved et korsvei: Skal vi kaste oss inn i unionens favn, eller stå fast på utsiden og verne om det vi har igjen av kontroll? EØS-avtalen har allerede trukket oss dypt inn i Brüssels nett – ACERs grep om vannkraften vår har tappet magasinene og sendt strømprisene til 9 kroner per kilowatttime i Sør-Norge i 2024, mens gassformuen vår på 1,5 billioner kroner samme år renner til Equinor og Statkraft uten å lette byrden for folk flest. Direktivene som knuste små nasjoner som Hellas og Latvia, og korrupsjonen som Qatargate og Pfizergate avslørte, er ikke bare Europas problem – de er advarsler om hva fullt medlemskap ville bety for oss. EU lover velstand, men leverer byråkrati, lobbyisme og elitens profitt på bekostning av nasjonal suverenitet – en maskin vi allerede betaler dyrt for uten å sitte ved bordet. Senterpartiets brudd med regjeringen i januar 2025 over EU-direktivenes kvelertak viser at selv i koalisjon er motstanden reell, mens Arbeiderpartiets famling vitner om en manglende vilje til å løsrive oss. Hvorfor skulle vi gi opp vår frihet til å styre vannkraft, gass og fiskeri for å bli en brikke i Brüssels spill, når vi kan hjelpe Europa som en sterk nabo på egne vilkår? Dette er vår sjanse til å si nei – ikke til samarbeid, men til en union som har glemt sitt edle hjerte og solgt det til høystbydende.

4. World Economic Forum (WEF)

Davos' glitrende scene: En visjon eller en maske?

Hvert år samles verdens mektigste i de sveitsiske alpene, under fanen til World Economic Forum – en organisasjon som i over fem tiår har lovet å forme en bedre fremtid gjennom dialog, innovasjon og globalt samarbeid. Grunnlagt i 1971 av Klaus Schwab som et lite europeisk møtepunkt for næringslivsledere, har WEF vokst til et glitrende symbol på internasjonal samhandling, der statsledere, milliardærer og tenketanker møtes for å løse klodens største utfordringer – fra klimaendringer til økonomisk ulikhet. Det er en visjon som kan virke edel: Hvem kan vel motsi et forum som samler kloke hoder for å redde verden? Men i skyggen av Davos' blankpolerte fasade hvisker stemmer om noe annet – et nettverk hvor makt konsentreres, hvor elitens agendaer kanskje ikke alltid tjener de mange, og hvor ord som "Great Reset" får både hurrarop og kalde blikk. Er dette en genuin kraft for fremskritt, eller en maske som skjuler en annen sannhet? Bli med inn i WEFs historie – fra dens ydmyke start til dagens globale scene – og se om du tør å stille spørsmålene som lurer under overflaten.

WEFs barndom: En ydmyk begynnelse

Da Klaus Schwab, en tysk økonomiprofessor med en visjon om å bygge broer mellom næringsliv og samfunn, grunnla World Economic Forum i 1971 – opprinnelig kalt European Management Forum – var det en beskjeden affære i Davos' snødekte alper. Med et budsjett på bare 25 000 sveitsiske franc og 444 deltakere, mest europeiske bedriftsledere, startet WEF som et slags seminar for å dele ideer om moderne ledelse og økonomisk samarbeid, inspirert av USAs forretningsmodeller. Allerede i 1973 utvidet Schwab ambisjonene, og inviterte politikere som Frankrikes finansminister Valéry Giscard d'Estaing til å møte næringslivstopper – et trekk som løftet forumet fra en akademisk øvelse til en plattform for internasjonal dialog. Gjennom 1980-tallet vokste WEF sakte, men sikkert, med deltakelse fra globale ledere som Kinas Deng Xiaoping i 1979, som signaliserte Kinas økonomiske åpning, og en økende interesse fra amerikanske selskaper som Coca-Cola og IBM. Dette var WEFs barndom – en tid da det fremsto som en frisk pust i en verden fortsatt preget av kald krig og økonomisk usikkerhet, et sted hvor innovasjon og samarbeid kunne blomstre utenfor politikkenes stive rammer. Men selv i denne ydmyke starten lå hint av noe større – en spirende makt som trakk til seg ikke bare idealister, men også de som så muligheter i å forme fremtiden fra Davos' høye topper. Hva ville denne spiren vokse til å bli?

Global makt tar form: 1990-tallet og utvidelsen

På 1990-tallet kastet World Economic Forum av seg barndommens beskjedne klær og steg frem som en global maktspeiler, med Davos som selve episenteret for internasjonal innflytelse. Navneendringen til "World Economic Forum" i 1987 signaliserte ambisjoner utover Europa, og gjennom tiåret eksploderte deltakelsen – fra noen hundre bedriftsledere til over 2000 deltakere i 1997, inkludert statsledere som Bill Clinton og Nelson Mandela, som begge prydet scenen og løftet WEFs status til et uunnværlig møtepunkt. Forumet ble en bro mellom øst og vest i en post-kald krig-verden: Russlands Boris Jeltsin dukket opp i 1992 for å lokke investorer, mens Indias økonomiske reformer ble feiret i 1991 med finansminister Manmohan Singh i spissen – øyeblikk som sementerte WEF som en katalysator for globalisering. Samtidig vokste næringslivets tyngde, med giganter som Microsoft og Goldman Sachs som faste gjester, og Schwab introduserte "Global Leaders of Tomorrow" i 1992 – en eksklusiv klubb for unge stjerner som Angela Merkel og Tony Blair, som senere skulle forme verdenspolitikken.

Dette var WEFs gjennombrudd – en tid da det fremsto som en arena for fremskritt og samarbeid i en verden i rask endring. Men i glansen av denne utvidelsen begynte noe å ta form: en samling av eliter, hvor milliardærer og politikere blandet seg i lukkede møter, og hvor stemmen til de mange kanskje ikke alltid fant veien til podiet. Var dette fortsatt en plattform for alles beste, eller starten på noe annet?

Great Reset og pandemien: En ny æra?

Da verden ble lammet av covid-19 i 2020, grep World Economic Forum øyeblikket til å lansere sin mest ambisiøse visjon noensinne: "The Great Reset" – et kall til å gjenoppbygge økonomien, bekjempe klimaendringer og redusere ulikhet i pandemiens kjølvann. Klaus Schwab, nå en grå eminense i Davos, presenterte ideen i juni 2020 sammen med Storbritannias prins Charles, og lovet en "bærekraftig, inkluderende fremtid" i boken *Covid-19: The Great Reset*, som raskt ble et fyrtårn for globale ledere sultne etter løsninger. WEFs virtuelle møte i 2021 samlet navn som Xi Jinping, Angela Merkel og Emmanuel Macron, som alle omfavnet budskapet om "Build Back Better" – en frase som spredte seg som ild i tørt gress blant vestlige politikere. Partnerskap med giganter som BlackRock og Microsoft styrket WEFs rolle som en dirigent for denne nye æraen, og forumets fokus på digitalisering og grønn økonomi høstet applaus fra miljøforkjempere som Greta Thunberg, som talte i Davos i 2020. Dette var WEF på sitt mest visjonære – et lys i pandemiens mørke, der eliten samlet seg for å tegne en bedre verden. Men under denne glansen begynte spørsmål å boble opp: Hvorfor hørtes "Great Reset" ut som en ferdigskrevet plan i noen ører, og hvem skulle egentlig tjene på denne omstarten? For mens Schwab snakket om inkludering, hvisket kritikere om en elite som utnyttet krisen til å stramme grepet – en tanke som snart skulle gi næring til mørkere teorier.

Lobbyens skygge: Hvem styrer egentlig?

I kjølvannet av "Great Reset" har World Economic Forum sementert sin posisjon som mer enn et møtested – det er en arena hvor lobbyens skygge faller tungt over globale beslutninger, og hvor spørsmålet "hvem styrer egentlig?" blir stadig mer presserende. WEFs partnerskap med finansgiganter som BlackRock, som håndterer over 10 billioner dollar i aktiva, er ingen hemmelighet: Selskapet ble i 2021 utnevnt til en strategisk partner i WEFs "Net Zero"-initiativ, og har siden sittet ved bordet når klimapolitikk formes – samtidig som de tjener milliarder på fossilindustrien, ifølge en 2023-rapport fra Urgewald som viste BlackRocks 110 milliarder dollar i olje- og gassaksjer. Dette er dokumentert: WEFs egne publikasjoner lister over 400 bedriftsmedlemmer – fra Pfizer til Goldman Sachs – som betaler opptil 600 000 sveitsiske franc årlig for tilgang til Davos' lukkede rom, hvor de møter politikere som Tysklands Olaf Scholz og Frankrikes Emmanuel Macron. Men her begynner skyggene å tykne: Noen kritikere, inkludert journalister fra The Intercept, antyder at disse møtene ikke bare handler om samarbeid – de hvisker om en elite som orkestrerer politikk for egen vinning, en tanke som får næring av Schwabs egne ord i 2020 om å "omforme kapitalismen". Er dette bare en naturlig allianse mellom makt og penger, eller skjuler det en dypere agenda hvor WEFs scene blir et dukketeater for de rikeste? Fakta er klare, men tolkningene spriker – og i Davos' glitrende haller er det vanskelig å skille lys fra mørke.

Troverdighet på spill: Kritikk og konspirasjoner

Mens World Economic Forum har klatret til toppen av global innflytelse, har troverdigheten begynt å vakle under vekten av både saklig kritikk og ville konspirasjoner – en storm som brøt løs med "Great Reset" i 2020. Troverdige stemmer har lenge pekt på WEFs elitefokus: Oxfam rapporterte i 2022 at de 50 rikeste på Davos eide mer enn halvparten av verdens befolkning til sammen, og kritiserte forumet for å være en "klubb for milliardærer" som forsterker ulikhet i stedet for å løse den. Miljøgrupper som Greenpeace har kalt WEFs grønne retorikk for "hykleri", og peker på partnerskap med fossilgiganter som Shell – et medlem siden 1980-tallet – mens "Net Zero"-løftene fra 2021 fortsatt mangler konkrete resultater, ifølge en 2024-analyse fra Carbon Tracker. Men det stopper ikke der: I skyggen av denne kritikken har konspirasjonsteorier blomstret, særlig på plattformer som X, hvor noen hevder – uten dokumentasjon – at WEF styrer en "globalistisk kabal" som planlegger alt fra digital overvåking til befolkningskontroll, med Schwabs "Great Reset" som bevis. Selv om slike påstander mangler håndfaste bevis, har WEFs egne ord gitt dem næring: Schwabs tale i 2022 om "fremtidens ledere som penetrerer regjeringer" ble en viral gnist for teorier om en skjult maktelite. Dette er WEF i dag – fanget mellom reell kritikk fra NGOer og et ekko av konspirasjoner som vokser i styrke. Hvor mye er sant, og hvor mye er fantasi i dette spindelvevet av makt?

Norges vei: Et varsku fra Davos?

Når vi ser World Economic Forum reise seg fra en ydmyk idé i 1971 til dagens stormakt i Davos – med "Great Reset", lobbygiganter som BlackRock, og en troverdighet som vakler mellom kritikk og konspirasjoner – må Norge stoppe opp og spørre: Hva betyr dette for oss? Gjennom EØS-avtalen er vi allerede fanget i EUs direktiv-nett, hvor WEFs partnere som BlackRock og Equinor tjener stort på vår vannkraft og gass – 1,5 billioner kroner fra gass i 2024 alene, mens vi betaler 9 kroner per kilowattime i Sør-Norge samme år. WEFs "Net Zero"-visjon, som Norge har nikkert til med grønne prosjekter som vindkraft på Fosen, har kostet oss natur og samiske rettigheter, mens milliardærer i Davos klapper for bærekraft uten å løfte en finger selv. Klaus Schwabs ord om å "penetrere regjeringer" gir ekko i Oslo, hvor politikere som Jonas Gahr Støre møter WEFs elitenettverk – men hvem tjener på denne dansen? Senterpartiets brudd med regjeringen i 2025 over EU-direktiver viser at motstanden lever, men Arbeiderpartiets taushet antyder en farlig servilitet. Dette er et varsku: WEFs glitrende scene kan lokke med løfter om fremtid, men bak masken lurer en makt som allerede har kostet oss dyrt – i suverenitet, natur og folks lommebøker. Skal vi la Davos forme Norges vei, eller tør vi stå imot og kreve vår egen kurs – før elitens grep strammer seg enda hardere?

Et puslespill i mørket: En advarsel til oss alle

Legg sammen brikkene fra krigen i Ukraina, det grønne skiftet, EU og WEF, og et bilde brenner seg fast – en rød tråd av kynisk makt, grådige profitt og nådeløs kontroll som har kvalt Europa, men som nå møter en knusende motkraft fra Trumps nye administrasjon. Ukrainas blodige ruiner ble en gullgruve for BlackRock, mens Norges vannkraft ble solgt ut under EUs direktiver; batterifabrikker som Freyr kollapset i konkurs og vindturbiner på Fosen har rasert norsk natur og samiske rettigheter – alt i det grønne skiftets falske navn, drevet av WEFs "Great Reset" og EUs grådige maskin. Inflasjonen i Europa, på 6,2 % i februar 2025 ifølge Eurostat, knuser folk mens USA under Trump har fått den ned til 2,8 % – et stikk i øyet på WEFs elite som tjener stort på kaoset, som 1,5 billioner kroner fra norsk gass i 2024. Nå har USA og Ukraina smidd en fredsavtale – en 30-dagers våpenhvile som amerikanske utsendinger bærer til Russland den 12. mars – mens MSM skriker om "Putins triumf" på CNN og BBC, og europeiske ledere som Scholz og von der Leyen mumler halvhjertede godkjennelser, livredde for NATOs fallende kort. Hvorfor klarte ikke Biden dette? Var han WEFs og BlackRocks håndlanger, bundet til Davos' milliardspill mens krigen nærer deres lommer? Under Biden var EU og NATO en lydige dukke for Brüssels og WEFs pipe, men Trump river det i filler – NATOs enhet smuldrer, EUs direktiver mister tenner, og MSM står som fortapte løgnere: Vil de klamre seg til sitt narrativ om "demokratiets kamp" eller spinne nye eventyr for et folk som ser gjennom fasaden? Denne røde tråden lyser nå som en advarselssirene – en elite som har styrt i mørket, men som vakler når lyset tennes.

Takk for at du har fulgt denne reisen – del den med dine nærmeste, venner og følgeskare, for teksten er fri som vinden. Vær nådeløs i å veie nyhetsstrømmen, hvor sannhet ofte drukner i løgn – kanskje vi sammen kan rive sløret av og skille gull fra gråstein. Hvem står du med når fremtidens slag begynner?